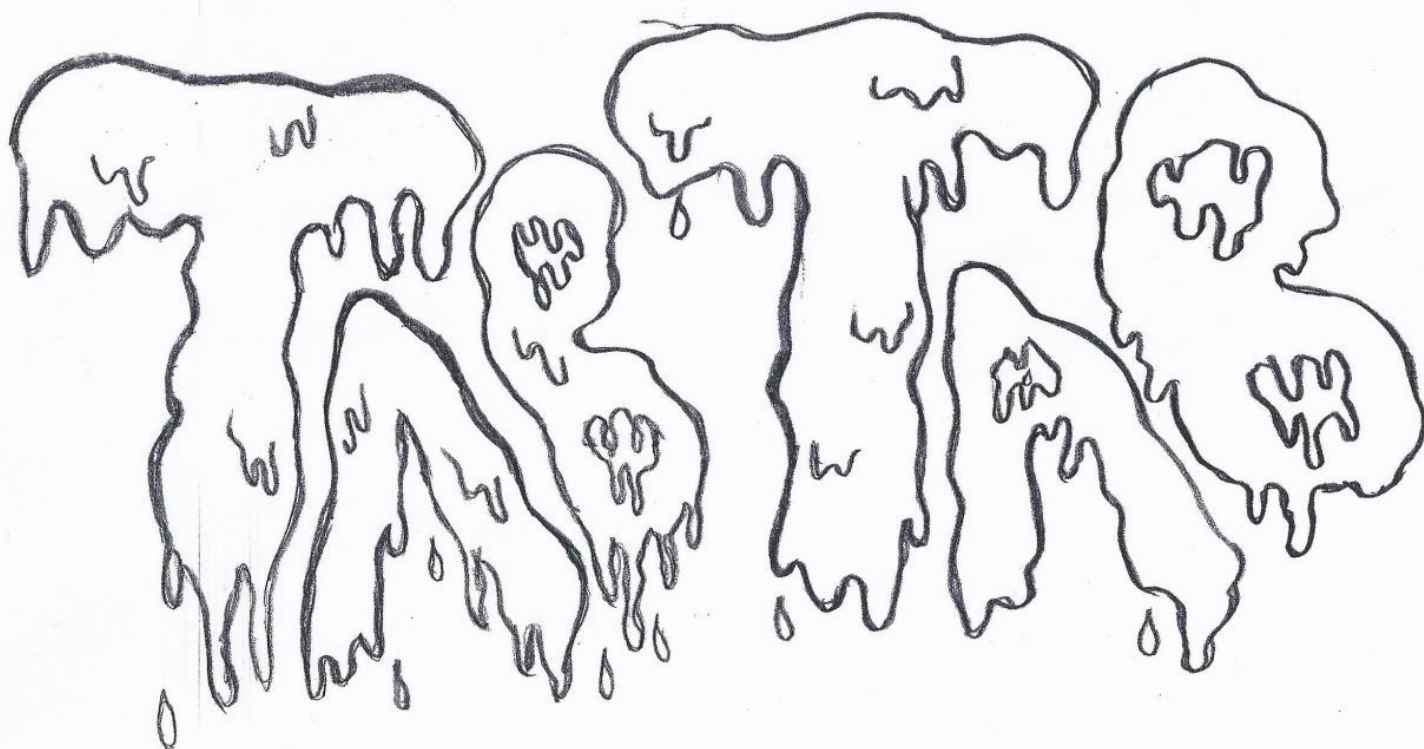

Veselé Vánoce
přeje FZŠ TÁBORSKÁ

Školní časopis

ZŠ Tábořská

2/2013

Tak jsme to stihli a je tu druhé číslo našeho časopisu - tentokrát více obrázkové. Zavzpomínáme na některé akce, které se ve škole konaly, a ukážeme vám, v čem jsou dobří někteří vaši spolužáci. Těšíme se na vaše připomínky a návrhy. Pište nám na náš mail casopis12@email.cz, o čem byste si chtěli v časopise přečíst.

Redaktoři časopisu Tab Tab

Obsah čísla

- 1) Sportujeme s olympioniky
- 2) Co nového ve škole?
- 3) Naši mazlíčci
- 4) Pro nejmenší
- 5) Holky z gymplu a jejich nový život
- 6) Články odjinud
- 7) Umíme nejen sportovat

Sportujeme s olympioniky

15. 11. 2013 se ve škole konal sportovní den OVOV. Všechny děti soutěžily v několika disciplínách, např. sedy-lehy, hod medicimbalem, kliky, skoky přes švihadlo. Naši redaktoři se ptali některých účastníků na jejich pocity.

Rozhovor Ivy s judistou Jaromírem Ježkem

Měla jsem možnost si popovídat s olympionikem Jaromírem Ježkem, který reprezentoval naši Českou republiku na olympijských hrách v Londýně 2012, kde se umístil na 9. místě. A společně se sportovním dnem nás přišel navštívit. Náš rozhovor byl hlavně o judu, olympiádě a škole. Doufám, že se vám rozhovor bude líbit. ☺ Chci ještě poděkovat Báře Chmelové, která mi s rozhovorem pomáhala.

Č: Od kolika let děláte judo?

J: Od sedmi let.

Č: Proč jste začal dělat judo a ne karate?

J: Protože byl nábor na judo a ne na karate.

Č: V čem vám pomohlo judo v životě, a dají se některé dovednosti použít i v normálním životě?

J: Dají se použít a určitě v sebeobraně, když vás někdo napadne. Já to nemůžu použít, protože kdybych to udělal, bylo by to proti mně. Zkrátka, kdybych někomu ublížil a použil jsem judo, i kdyby mě napadl, tak by to mohlo být špatně.

Č: Co bylo těžší - splnit školní povinnosti, nebo se dostat na olympiádu?

J: Určitě splnit školní povinnosti. V mladším věku samozřejmě ta škola musela jít se sportem, ale někdy bylo těžší splnit úkoly a bůh ví co ještě než se dostat na olympiádu. Ale dostat se na olympiádu je úplně něco jiného, ta povinnost a splnit všechny požadavky, co chtějí.

Č: Co všechno jste musel obětovat, abyste mohl dělat judo?

J: Obětovat? Já jsem vlastně neobětoval nic, protože všichni obětují pro mě. Takže až skončím s judem, budu obětovat to, co obětovali druzí pro mě.

Č: Jak často trénujete?

J: Dvakrát denně, pět dní v týdnu, ale záleží na tom, kdy máme soutěže, někdy trénujeme i o víkendech. Když máme soutěže, trénujeme i čtrnáct dní v kuse i o víkendech a někdy máme tři dny volna.

Č: Co vás motivuje k výhře?

J: Co mě motivuje? K výhře mě motivuje samozřejmě radost z vítězství. V dnešní době to už řeším, protože je to moje profese, protože mě to živí, takže samozřejmě i finance.

Č: Jaký je váš cíl?(v judu)

J: Mým cílem je zúčastnit se dalších soutěží, myslím si, že jsem na sklonku kariéry, takže bych se chtěl dostat do Ria na olympijské hry 2016.

Č: Co vás na judu baví?

J: <Smích> Baví to lidi a judo mě vychovalo. Mám tam spoustu kamarádů a baví mě z toho důvodu, že se tam odreaguju a je to můj koníček.

Č: Kolik jste získal medailí a na kterou jste nejpyšnější?

J: Tak to už jsem dneska říkal, získal jsem jich hodně. Přesný počet nevím, ale nejčestnější je mistrovství Evropy 2011 v Istanbulu.

Č: Je judo vhodný sport pro děti? Proč?

J: Ano, je dobrý na koordinaci, ovládání těla, děti se naučí padat a ovládat kroky.

Č: Jaký je rozdíl mezi karatem a judem?

J: Karate jsou kopy, v judu se přehazuje přes záda a nekope se. Judo má jiná pravidla.

Č: Jaké je rozdělení technických stupňů? Jaký máte vy a co znamená?

J: Sukia, to jsou žákovské stupně, dan je mistrovský stupeň a já mám druhý dan. Zbývá mi šest danů, abych měl nejvyšší mistrovský stupeň. A začíná to bílým, pak je žlutý, oranžový, zelený, modrý, hnědý a černý pás, druhý dan je taky černý. Od šestého danu je to zebra - červená a bílá. Osmý dan je mistrovský a to je červený pásek.

Děkujeme za rozhovor a hodně štěstí do dalších sportovních výkonů.

A nyní rozhovor Simony s Lukášem Zadražilem.

Č: Ahoj Luxi.

L: Ahoj.

Č: Jak se cítíš, že jsi vyhrál 1. místo ve školním čtyřboji?

L: Normálně.

Č: Co ti šlo nejlépe?

L: Kliky.

Č: A co ti šlo nejhůř?

L: Trojskok.

Č: Co by si vzkázal ostatním soupeřům?

L: Nic.

Č: Tak dobře, děkuji za rozhovor.

Rozhovor s Dominikou Junkovou (1. místo – 7. třída)

Č: Ahoj.

D: Ahoj.

Č: Připravovala ses na sportovní den?

D: Ne, nepřipravovala.

Č: Takže si nadaná už od přírody, nebo jak? ☺

D: Ne, prostě jsem se snažila překonat svůj osobní rekord.

Č: Co tě nejvíce bavilo ze všech aktivit, co jsme dělali?

D: Trojskok.

Č: Když vezmeš vaši třídu, měla jsi tam nějakou konkurenci?

D: Asi ne, když tam nebyla Týna ani Laura.

Č: Myslíš si, že kdyby tam byly, tak bys byla na jiném místě?

D: No myslím, že jo. ☺

Č: Ale i kdyby tam byly Týny s Laurou, tak by ses umístila na jednom ze tří míst, ne? ☺

D: No to asi ano. ☺

Č: Jsi ráda, že jsi vyhrála?

D: No, když jsem neměla velkou konkurenci, tak nevím ☹.

Č: Už tě nebudu trápit, dík za rozhovor.

D: Není zač.

Děkuju za rozhovor a snad na dalším sportovním dnu budeš mít konkurenci a zaslouženou výhru ☺.

Co nového ve škole?

English test

Skoro před měsícem psal celý druhý stupeň test z angličtiny. Nebyl to ten normální, co píšeme na slovíčka, nebo na celou lekci. Tentokrát jsme psali test, jak jsme na tom s angličtinou obecně. Test byl rozdělen na část psací a na část poslechovou. Osmáci a deváťáci psali ten samý test, takže jsme si mohli porovnat znalosti i s deváťáky. Překvapivě testy osmáků dopadly o dost lépe než deváťáků, snad to někdy v budoucnu deváťáci napraví. A jak to dopadlo? Na to se můžete podívat o něco níže, možná tam najdete svého kamaráda/ku, bratra nebo sestru. Všem vítězům gratulujeme! ☺

Nejlepších výsledků dosáhli:

Matylda Winterová, Kuba Oriniak, Mikuláš Pikhart, Tadeáš Neděla, Pavel Oriniak, Iva Hoang, Naty Schejbalová, Máří Košťálová a Kačka Hudáková

Cheerové vystoupení na dni pro seniory

Ve čtvrtek 10. 11. se náš cheerleadingový tým vydal na vystoupení pro seniory v kulturním centru na Novodvorské. Nebyli jsme jediní, kdo na tomto dni vystupovali. Byly tam i taneční vystoupení a slyšela jsem i nějaké písničky. Spousta z nás se na jednotlivá vystoupení chodila dívat. Byli už jsme netrpěliví a chtěli jsme to mít za sebou. Před naším vystoupením šla ještě Laura s její kamarádkou ukázat moderní gymnastiku. Naše vystoupení začalo Jirkovým tancem a pak byla akrobacie v pořadí: hvězda, rondát a hvězda na jedné ruce. Pak ukázali peeweska, nejmladší z našeho týmu, tanec a pak jsme šli stavět pyramidy. Jedna pyramida byla ve složení já (Ester), Verča, Rose a Vendy a naší topkou byla Barča a v druhé pyramidě byl Jiří a Růža a dál už nevím. Pyramidy byly: výhoz, houpačka, schody, libertka a vláček. Sklidili jsme veliký potlesk a pak jsme se vydali zpět do naší šatny, kterou nám na tu dobu vyhradili. Ještě jsme každý dostali Kinder Bueno a pak jsme vyšli. Před KC jsme se ale ještě zastavili, abychom si zastuntovali, přesněji abychom si mohli postavit ještě nějaké ty pyramidy. Já se svou pyramidou dělala nejvíce výhozy, protože holky to bavilo a navíc se nám je podařilo vyhodit docela vysoko. Pak už nás jen čekala cesta domů. Někteří se odpojili, ale většina jela s panem učitelem Červeným.

Ester Arnautova 6. A

Naši mazlíčci

Morče Pepin

Pepin je moje morče. Je to plemeno americký crested. Je bílý a má červené oči. Když se mu chce tak, se rád mazlí, ale když na to nemá náladu, tak mě kouše. Dostala jsem ho od strejdy. Když byl můj strejda v Jižní Americe, psal svým kolegům, že si na firemní večeři objednal pečené morče. Když se pak vrátil do Prahy, jeho kancelář byla obalena igelitem, topení bylo rozehráté

na nejvyšší stupeň a byly tam všechny kytky z firmy. Když to všechno můj strejda uklidil, našel pod stolem bílou bednu s nápisem: „**Dobrou chuť.**“ Na stole k tomu ležel recept na morče s jarní nádivkou a knížka, jak se starat o morčata. Nakonec morče neskončilo jako nedělní oběd, ale u mě. Pepinovi čistím klec každý den, (když to neudělám, je to dost cítit). Od té doby, co mám Pepina, jsem začala psát o morčatech.

Beatka Nováková

Stále čekáme na fotky vašich mazlíčků!!!

Pro nejmenší

Pohádky naší Beatky - na pokračování

Příběhy Piga a Kvik

Kapitola 2

Večírek

Pig vzal Lili za ruku a vedl ji po schodech. Lili měla zelené šaty, černý kabát, klobouk a kožené kozačky. Na prahu bytu už čekal Kvik. Za chvíli přišla parta s vůdcem drsňákem Morim. Mori měl v uchu zapíchnutý spínací špendlík. Potom přišla Morčinka se svou sestřičkou Kvíky a ještě přišla Guiny. Večírek mohl začít. Jídla bylo dost puding, Kvikovi bramboráky, brambůrky, mrkvová roláda, chlebičky, jednohubky, obložené croisanty, zeleninové mísy, ovocný sníh, slané tyčinky, zmrzlina, kokosky, čokoláda a bonbony. Pig stál u mísy, ve které byly kokosky, a poslouchal Kvikovo čtení z knížky Mrkev a čas vánoční. Když Kvik dočetl, byl na řadě Pig. Pig měl připravenou sbírku vánočních vtipů. Kvik se smál a podivně hýkal, protože mu zaskočily slané tyčinky. Guiny vyprskla pomerančový džus. Morčinka se taky smála, až vzbudila svoji sestru, která jí spokojeně spala na klíně. Parta drsňáka Moriho se smála hodně, hodně nahlas. Lili se chichotala. Pak Pig s Kvikem hráli parodii na perníkovou chaloupku. Pak přišel závěr večírku promítání o cestě borovým lesem + čtení z Pigova deníku. Kvik usedl na točící židli a chvíli něco kutil s počítačem. Za chvíli naskočily fotky z prvního dne.

Piguv deník z cesty borovým lesem:

Sbohem civilizace, ahoj divočino

Přišli jsme na kraj lesa. Po pár hodinách chůze se začalo smrákat. Postavil jsem stan. Potom jsme hledali něco na podpal. Kvika strefila borová šiška. Tou jsme

zatopili a udělali si pečené borůvky. Pravý přírodní život. A teď hajdy do spacáků. Bydlíme tam, kde lišky dávají dobrou noc. Právě jsme ušli kilometr a půl. Náš cíl je městečko Bornice, je od nás dvacet dva kilometrů.

Po promítání byli všichni už unavení, a tak se pomalu rozcházeli domů. Odešla Guiny. Odešla Moriho partička. Lili u Piga a Kvika přespala a Morčinka taky, protože její sestřička Kvíky byla moc unavená. Hosté spali v obýváku a Pig a Kvik ve svém pokoji. Pig se hodně převracel, protože se mu zdálo, že na něj jde liška z borového lesa. Najednou ho ta liška vzala do tlamy a chystala se ho sníst. Pig strašlivě zaječel a se žuchnutím se svalil z postele. Chtěl se podívat, jestli to nevzbudilo Kvika, ale s hrůzou zjistil, že v posteli Kvik není. Rychle vyběhl do předsíně a uviděl, že na záchodě je rozsvíceno. Kvik stál u záchodové mísy a hrozně zvracel, protože snědl moc slaných tyčinek.

Holky z gymplu a jejich nový život

Jak už asi všichni víte, na gymnázia se můžete hlásit už od 5. třídy. Ale méně lidí ví, že existuje i šestileté gymnázium. Napsala jsem malý rozhovor s Fany Sedláčkovou a Zuzkou Zahradníkovou (bývalá šéfredaktorka školního časopisu), které chodily na Tábořskou a momentálně studují šestileté Gymnázium na Vítězné pláni (kousek od naší školy). Doufám, že se vám bude rozhovor líbit a podaří se vám rozhodnout. ☺

Č: Jak se máš?

F: Dobře.

Č: Co gympl?

F: Pohoda.

Č: Jaké ti vycházejí známky?

F: Tak je to horší než na základce, ale na gympl je to dobrý výkon.

Č: Proč bys doporučila gympl?

F: Připraví tě to líp do budoucna a seš v klidu, že už seš dva roky na střední a nemusíš nic řešit... ☺

Č: Co je nevýhodou středních škol?

F: Není to nevýhoda ☺. Asi ta nevýhoda je, že je tam mnohem těžší učení.

Č: V čem je těžší?

F: Je toho daleko víc a probírá se to podrobněji.

Č: A taky si děláš zápisky sama! :D

F: Ano. Tam ti nikdo nepíše na tabuli. Musíš si dělat zápisky z toho, co profesor/ka celou hodinu říká.

Č: Už sis zvykla na jinou školu, jiné lidi, jiný život? ☺

F: Pořád si zvykám.

Č: Nové kámoše už máš ne?

F: Ano, nové kámoše mám ☺.

Č: Chodíš pořád na frájinu?

F: Jo, chodím.

Č: Už jí víc rozumíš? ☺

F: Myslím, že ano. ☺

Č: Přejdeš se na nás podívat o vánočních trzích?

F: Ano, přijdu velice ráda. ☺

Č: Jak se ti daří na gymplu?

Z: Celkem jo, lidi jsou tam v pohodě, jen ty známky! ☺

Č: Jak se ti tam líbí?

Z: Gympl je boží! ☺

Č: Proč doporučuješ gympl?

Z: No ani bych ho nedoporučovala. Je to jen pro lidi, co nevědí, co budou dělat, anebo chtějí mermomocí vypadnout ze základky.

Č: Aha. A myslíš si, že ses rozhodla správně?

Z: Jo určitě, i když někteří profesori, ale to je všude, no.

Děkuju vám za rozhovor a spoustu dobrých známek, zkrátka štěstí, a abyste byly pořád tak veselé a usměvavé jako jste doted'. ☺

Články odjinud

Jedním z našich téměř pravidelných přispěvatelů je i pan učitel Novák. Tady je jeho článek:

Jak vypadá den žáka deváté třídy

Ahoj čtenáři. Byl jsem požádán o článek do Tabu. Rozhodl jsem se, že k tomu trochu využiju jednoho z vás a poprosil jsem jednoho žáka o to, aby popsal svůj obyčejný den. A toto z toho vyšlo. Jméno žáka po dohodě raději neuvádím. Do jeho textu jsem nikterak nezasahoval, neb mi přijde sám o sobě dosti dobrý. Pro mě to je počtení jistě zajímavé a snad i vám se bude líbit.

Můj obyčejný den

Ráno vstanu, zvoní budík na mobilu, tak ho zamáčknu, ležím dál. Pak vejde máma. Nutí mě, abych vstával, a má u toho zase ty stejný průpovídky. Že prý přijdu pozdě. Jako kdyby na tom záleželo. Než odejde z pokoje, ještě zhodnotí můj nový plakát na zdi. Včera jsem si ho přinesl a ještě večer vylepil. Moc dlouho nevydrží, máma chce, aby ho už neviděla, až se vrátí z práce. Po půl hodině vstanu. Na snídani kašlu, máma mi sice připravila rohlík se salámem, ale radši si pak ve škole u Dany koupím nějakou bagetu, nebo chipsy.

Do školy vyrážím po osmé hodině. Docházím tak akorát, ale v šatně beztak pruděj, že mám pozdní příchod. Koho to zajímá? Matka do žákovský beztak nekouká. Hlavní je, že jsem přišel, no ne? Jdu po chodbách do třídy. Naše škola je hrozná, sterilní, fádni... Nic originálního. Dětský obrázky, nebo fotky z nějakých akcí. Na fotkách se zubí učitelé a blbě tváří spolužáci. Je to jako bych šel po chodbách

nemocnice. Babička byla onehdá tři týdny v Motole, byl jsem za ní. Tak tam to vypadalo podobně. I ty barvy byly skoro stejný.

Hodiny ubíhají, každá je vlastně stejná, každá třída je stejná. Nikde není nic, co by mě vzalo, zaujalo. Kde bych se cítil, že tam patřím a že tam chci být. Učitelé se snaží být zábavní, ale přitom jsou jen trapní. Někdo se nás snaží vyburcovat k tomu něco dělat. Velkou přestávku trávím čekáním ve frontě před bufetem, pak si jdu sednout do gauče u pinčesu. Opisuju si úkol od spolužačky (radši nebudu psát od jaký), pak jí vyprávím o plakátu, který jsem včera přines.

Zbývající hodiny uběhnou podobně jako ty první. Jenom poslední hodina je vždycky jiná. Už od půlky hodiny mám hlad a jediné, na co myslím, je oběd. Ale ve školní jídelně to je pade na pade. Občas se jim povede, občas se to nedá jíst. Co je ale vtipný, je výzdoba jídelny. Plakáty o zdravý výživě, umělý kytky. Proč to někdo nezmění, fakt netuším.

Po obědě chci jít domů, ale zastavuje mě kámoš, že jde do klubíčka. Tak jo, říkám si. Trebas tam bude nějaká zábava. Klubíčko je trochu jiný prostor. Je to spíš klub, dá se tam odpoledne jít, vždycky tam najdu někoho, s kým se dá alespoň trochu pokecat. Vobčas pustíme muziku, nebo film. Špti se tam snaží dělat úkoly. To mě ale nebere. Je tam na stěně hustá malba od jedný bývalý holky ze školy. Máme tady wifinu, takže docela pohodička. A co musím říct, že je nejlepší, nechodí sem žádný učitel! Je to takový náš prostor. Přichází kámoška a říká, že bych sem mohl přinést ten svůj plakát, když mi ho doma máma nedovolí. Asi bych to mohl zkusit. Je hrozný, že všude vám někdo říká a diktuje, co je a není vhodný. Co je a není hezký.

Ze školy jdu domů, první místo, kam jdu, je lednice. Jsem přeci ve vývinu. Pak si pustím počítač. Hraju hry, než přijdou rodiče. Plakát jsem nesundal. Takže druhá věc, kterou máma udělala, poté co mi řekla, že si mám uklidit a jestli jsem si udělal úkoly, byla, že sundala můj nový plakát. Asi ho fakt vezmu do školy.

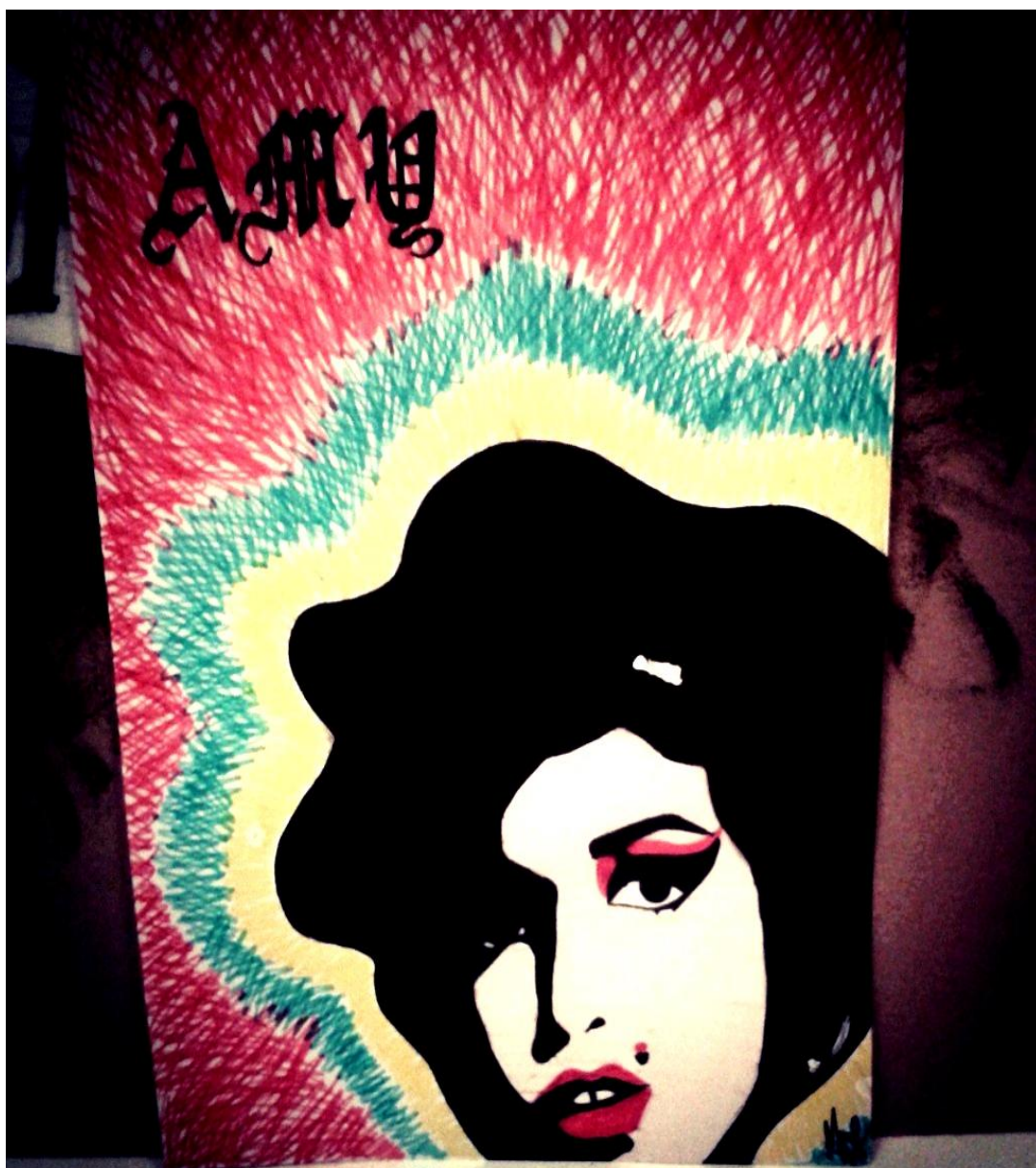
Jaroslav Novák

Umíme nejen sportovat

SOUTĚŽ - NAKRESLI SVOU HVĚZDU

Ahoj. Jmenuji se Maruška a ráda kreslím, Ty taky? Tak to je soutěž přesně pro Tebe! Nakresli svoji oblíbenou zpěvačku, zpěváka, herce, herečku, nebo třeba i kreslenou postavičku a obrázek odevzdej paní učitelce Svobodové. Vítěz získá sladkou odměnu a jeho obrázek bude v příštím čísle časopisu!

Na dalších stránkách je několik mých oblíbenců, které jsem nakreslila, pro inspiraci 😊

portrét nedávno zesnulé anglické jazzové zpěvačky Amy Winehouse

Americký rapper Eazy-E, podle kterého je udělána známá hra GTA San Andreas

Americký rapper ODB, člen skupiny WuTang Clan

Na obou obrázcích je známý dávno zesnulý francouzský kytarista Django Reinhardt

Americká zpěvačka Whitney Houston, která zemřela v roce 2012. Hrála i ve filmu Osobní strážce.

Literární soutěž

V měsíci listopadu se konala ve škole také literární soutěž. Výsledky zatím neznáme, ale jako ochutnávku jsme vybrali práci jedné naší redaktorky.

Záhada duše

Val se podívala na širokou bránu. V ruce měla jednu tašku a přes rameno druhou a před ní se tyčila obrovská budova jezdecké akademie. Kousek od ní se ve výběhu pásli koně. Oklepala se a prošla branou na pozemky školy. Hned ji tam přivítala ředitelka a odvedla ji do kanceláře.

„Valerie, vítám vás na škole.“ Široce se usmála a povídala dál. „Doufám, že se vám tu bude líbit. Rozvrh snad dostanete ještě dnes. V pokoji bydlíte s Alyciou, už na vás čeká na chodbě. Věřím, že se z vás stanou dobré kamarádky.“

„To určitě,“ usměje se Val a pak ještě pokračuje: „Díky.“

Když Val vyjde na chodbu, uvidí tam štíhlou zrzavou dívku, o pár let starší než ona sama.

„Ahoj, já jsem Valerie Trent, ale všichni mi říkají Val. Ty jsi Alycia, že?“ usměje se na dívku.

„Zdarek, jojo, to jsem já.“ taky se usměje a dojde k ní. „Nechceš pomoci?“ zeptá se jí kamarádsky a ani nečeká na odpověď a už jí bere jednu tašku.

„Tak jo, díky...“ řekne jí na to Val a podá jí ji. Kolik ti vlastně je?“ zeptá se se zájmem.

„17 a tobě?“ opáčí a s taškou se vydá někam dovnitř školy. Val nezbyvá nic jiného

než jít za ní.

„Mně je 14.“

Když vidí, že se Alycia zastavila u jednoho z pokojů, zrychlí a dojde ji. Pak se podívá dovnitř.

„Jééé, tady je to hezký!“ vydechne a vejde.

V pokoji jsou podkovy a různě rozvěšené obrázky. Pak jsou tam dvě postele, psací stůl, gauč a televize. Postele jsou dvě široké palandy hned za sebou a pod nimi je úložný prostor pro obyvatele té postele. Alycia vejde za ní a usmívá se.

„Věci si můžeš dát támhle. Teď pojď do stáje, jestli teda chceš.“

„Jasně že chci, nejsem tu přeci kvůli pokoji,“ zasměje se Val a pak si dá věci pod jednu z paland. Alycia na ni zatím čeká u dveří. Pak spolu vyjdou ven a Alycia s ní zamíří ke stájím. Cestou si o sobě navzájem povídají. Pak Alycia otevře stáje a je vidět, že se přemáhá, aby se nerozeběhla za svým oblíbencem.

„Tady to chodí tak, že každý má přiděleného koně, kterého pak jezdí. Vždycky na konci čtvrtletí si ale koně můžeš vyměnit.“ Pak se rozejde k jednomu boxu, kde je nádherný arabský plnokrevník.

„Toho tu jezdím já. Chtěla by ses na něm někdy svézt? Občas si můžeme je tak na ježdění prohodit koně,“ usměje se Val na její nabídku a jinak přikyvuje. „A ten, kterého jezdím já?“ připomene se.

„Jo, jo, jasně,“ omluvně se usměje a vydá se dál do stáje. „Tady jsou koně, které nejezdí nikdo. Když si ale potřebuješ něco dodělat, jsou k mání. Taky se na nich dá jezdit, ale jen ve tvém volném čase,“ mele dál Alycia. „Á, tak tady je!“ vyhrkne a namíří si to k jednomu boxu. „Je to nádherný fríský hřebec. Moc k sobě nepouští lidi, ale myslím, že tebe pustí, bude tě mít rád, uvidíš,“ povzbudivě se na ni usměje.

Val se na něj dívá s úžasem v očích. Pak otevřela box a tiše k němu promlouvala.

Hřebec je sice nejdříve nervózní, ale pak se uklidní a nechá se hladit a drbat.

„Wow!“ řekne Alycia a podá jí ohlávku“ „Na, ještě si ho musíš převést dopředu.“

Podívá se na ni a čeká, až si vezme ohlávku.

„Dej mi spíš vazák, prosím,“ řekne Val, ale ohlávku si stejně vezme. Jde s ní pomalu k hřebečkovi a opět k němu tiše mluví. Ohlávku mu dá pod nozdry, aby si ji očuchal. Nejdřív se jí bojí, ale pak se uklidní. Alycia si stoupne do dveří boxu a podává Val vazák. Val si ho vezme a taky mu ho dá očichat. Pak mu ho dá kolem krku a vyvede ho ven z boxu. Pak s ním zamíří k prázdným boxům. Počká, až jí Alycia jeden otevře a pak zavede Jantara dovnitř. Ona sama pak vyjde z boxu a zavře ho.

Pak spolu s Al zamíří ven ze stájí.

„Zdá se mi jako bez života, bez duše,“ řekne zamyšleně Val. „Nejdřív se bojí a pak je v klidu, je jako socha. Nehýbe se, nefrká, prostě jen stojí.“

„Taky se mi zdá,“ zareaguje na to Al. „Hádám, že budeš chtít pomoci s hledáním....“

„Ty bys mi vážně pomohla?!“ vykřikne Val a obejmě ji. „Díky, díky, díky!!!“

„Em.. Jo?“ usměje se a taky mě obejmě. „Tak pojď, půjdeme se mrknout do knihovny. Jsou tam záznamy o našich koních, tak tam třeba něco bude,“ a vydá se do knihovny.

Když už jsou v knihovně, Al zamíří k jedné z mnoha polic: „tady jsou ty záznamy. Jo a jmenuje se Jantar.“

Přikývne a začne hledat jeho jméno. Pak zahlédne jméno Jantar a podívá se na knihu, ta je snad tlustší než nějaká tlustá encyklopedie.

„Tak to budu číst aspoň měsíc,“ řekne Val a zírá na knihu.

„Tak já budu hledat na internetu a všude jinde, ty se soustřed' na čtení,“ povzbudivě se na ni usměje a pak odejde. Val si zatím vezme knihu a odejde do pokoje.

Týdny plynou a ve škole se nic zajímavého neděje. Alycia na internetu nic nenašla, a tak zjišťuje informace o Jantarovi z jiných zdrojů. Valerie za 2 týdny stihla přečíst polovinu knihy, ale taky na nic nepřišla. Vzala si ještě knihy o zdraví koní, o přirozené komunikaci a také veterinární záznamy akademie. Veterinární záznamy si vzala proto, aby věděla, jestli se Jantar už někdy neřešil nebo se mu něco nestalo, ale nic. Často za Jantarem chodí, pozoruje ho a snaží se najít základ problému. Bez úspěchu, zkouší s Jantarem Parelliho hry a učí ho různé nové věci, jezdí s ním na vyjížďky a na jízdárně se spolu věnují drezúře, ale Jantar je stále jako bez duše. Už uběhl měsíc od Valeriina seznámení s Jantarem. Val už dočítá knihu.

„Mám to,“ zvolá Val vítězoslavně. Alycia k ní hned přiběhne.

„Našlas to?! Uka!“ vyhrkne a vezme si knihu do rukou. Jsou ve školním parku.

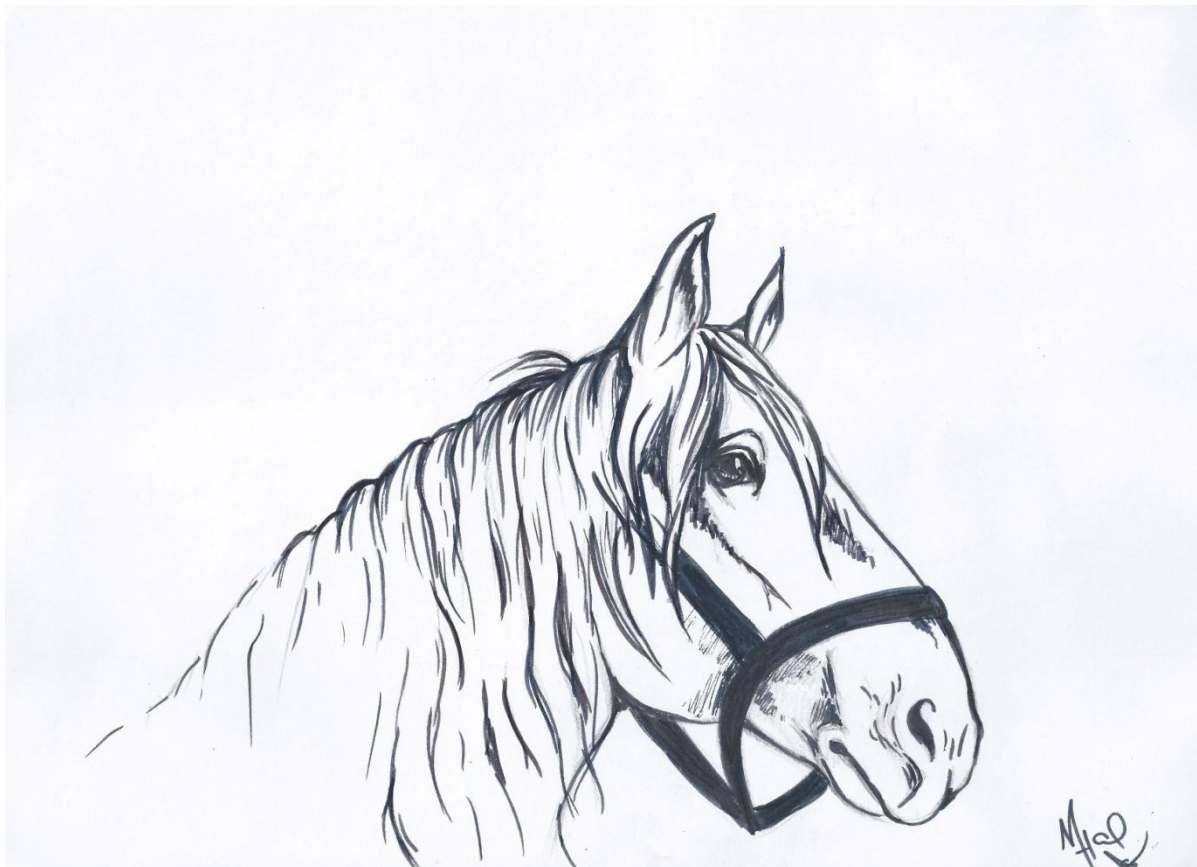
Podzim už končí a dívky si užívají posledních slunečných dnů.

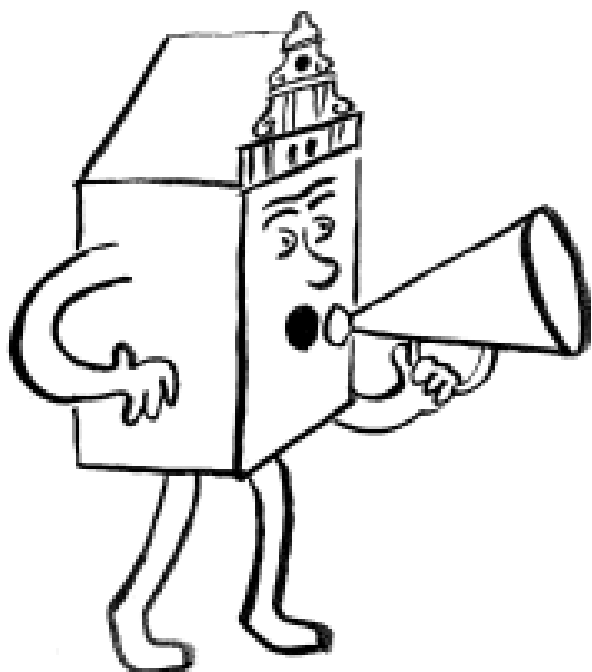
„Konečně už vím, jak Jantara přimět vrátit se mezi živé!“ raduje se Val.

„Super!“ řekne Alycia, „tak spoplu pojedeme na vyjížďku!“ a vyběhne z parku si chystat Egmonta.

Val zatím dočetla knihu. Pak se rozhlédla po parku. Letos brzy stromy odhalily své větve. Spokojeně odcházela spadaným šustícím listím ven z parku.

Ester Arnautová

Chystáme pro vás další číslo. Napište nám, co byste si chtěli v našem časopise přečíst. Čekáme na vaše nápady a připomínky. Svoje návrhy nám pošlete na e-mail casopis12@email.cz

Vaše redakce

Školní časopis TAB – TAB

Vydává: ZŠ Tábořská, Tábořská 45, Praha 4, 14000

Šéfredaktorka: Iva Hoang

Redakce: Marie Hauerová, Aneta Ryšavá, Zuzana Strasserová, Vendula Reslerová, Beata Nováková, Ester Arnautová, Simona Procházková, Lukáš Horník, Jitka Svobodová

Tiskne: ZŠ Tábořská, Tábořská 45, Praha 4, 14000

Číslo: 2/2013

Vydáno: 2. 12. 2013

Grafická úprava: Ondřej Svoboda